

фруктовитѣ градини, които ги имаше почти въ всѣки дворъ. Въ центра и въ горнята махала имаше повече добри и голѣми кѣщи: види се тамъ живѣеха по-заможнитѣ граждани. — Турската махала прѣдставляваше противоположностъ на българската. Тамъ кѣщата едвамъ се виждаха: почти всичкитѣ бѣха на вжтрѣ въ двороветѣ, оградени съ високи кирпични стѣни. Напстина, и въ нея махала по нейдѣ надъ улицатѣ се възвишаваха двуетажни паянтови кѣщи, но повечето отъ тѣхъ отъ къмъ улицата бѣха или безъ прозорци, или пъкъ съ малки четвъртити отверстия, прѣпрѣчени съ рѣшетки. Турската махала се отличавахе отъ българската още съ голѣмитѣ си, сравнително, дворове, съ прѣкраснитѣ си фруктови градини и съ още по-тѣснитѣ си и криви улици. Сега въ турската частъ на града царуваше мъртва тишина, само тукъ-тамъ се забѣлѣзваха българчета, които обикаляха фруктовитѣ градини, а по нѣйдѣ пѣкой закѣснялъ селенинъ се расхождаше въ опустѣлитѣ кѣщи и дворове . . .

Щомъ се започналь боя, турцитѣ се били закалили на българитѣ, че ще ги исколятъ. Никой отъ тѣзи послѣднитѣ не смѣяль да се покаже на улицата. Но съ влизанието на руситѣ въ града, турцитѣ набързо забравили и закачвания и всичко, и напустнали града съ натоваренитѣ си прѣдварително коля.

Едва що влѣзохъ въ града, срѣщнахъ се съ нѣкои отъ вчерашнитѣ си познайници — посѣтителитѣ на опълченския въ Зимничъ бивуакъ, които ме каняха у тѣхъ на гости. Неще стѣмнѣние, че азъ приехъ радостно тая сърдечна покана. Гощаваха ме съ неизбѣжното сладко, кафе, вино и разни закуски, развождаха ме по роднини и приятели и по такъвъ начинъ ме прѣдаваха отъ рѣка на рѣка, догдѣто най-насетнѣ ме измориха. Приема бѣше извънредно радушенъ. Всички се стараяха да ми угодятъ; а главно да ме нахранятъ, и всички набързо ми разказваха за теглилата и патилата си отъ турцитѣ, и благословиитѣ, отправяни къмъ Руссия и Царь Александръ II, може да се каже, не прѣставаха.

Бѣхъ се опѣтиль за моста, когато срѣщнахъ другаря си, подпоручикъ Иванички. Той ми разказа само за дѣйствието на 54-и пѣши Мински полкъ и за смъртъта на щабсъ-капитанъ Петровича. Бѣше се вече стѣмнило, когато се върнахъ на бивуака.

19-й Юний. — Съгласно распореджанието, направено въ Руше-де-Веде за отдѣлянието на кадритѣ за нови дружини,